

Sygn. akt I C 94/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2023 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Krzysztof Połomski

Protokolant: sekretarz sądowy Milena Ziętak

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2023 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) S.A. V. (...)
z siedzibą w W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 1.033,24 zł (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote i dwadzieścia cztery grosze)

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,

w pozostałym zakresie powództwo oddala,

koszty procesu między stronami wzajemnie znosi.

Sygn. akt **IC 94/23**

UZASADNIENIE

Powódka J. S. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na jej rzecz kwoty 3.384,55 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 13 sierpnia 2019 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do I. C.. Wskazała, że poszkodowana zawarła z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego na czas określony od dnia 12 sierpnia 2019 roku do dnia 28 sierpnia 2019 roku, a z tytułu przedmiotowego najmu powódka wystawiła fakturę Nr (...) opiewającą na kwotę 4.378,80 złotych brutto. Sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, który

to podmiot uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, wypłacając na rachunek bankowy powoda kwotę 1.120 złotych tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. Motywując zasadność kwoty dochodzonej pozwem wskazała, że stanowi ona różnicę pomiędzy kwotą wynikającą z wystawionej przez powódkę faktury VAT Nr (...) powiększoną o opłatę od wniosku o zawezwanie do próby ugodowej w kwocie 40 złotych

i uiszczoną w związku z tym wnioskiem opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych,

a dotychczas wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem z tytułu najmu pojazdu.

W zakresie legitymacji czynnej w sprawie powód powołał się na umowę cesji z dnia

12 sierpnia 2019 roku.

Pozwany (...) S.A. V. (...)

z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego szkody z dnia 12 sierpnia 2019 roku ustalił oraz wypłacił na rzecz powódki odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie

1.252,04 złotych. Podał, że zweryfikował stawkę najmu pojazdu przewidzianą fakturą VAT Nr (...) za szesnaście dni najmu pojazdu do kwoty 70 złotych netto na dobę, bowiem za taką stawkę pozwany zaoferował uszkodzonej najem pojazdu zastępczego. Wyjaśnił, że uszkodzona przyczyniła się do powiększenia się rozmiaru szkody poprzez nieskorzystanie z przedstawionej jej bezkosztowej oferty najmu pojazdu na warunkach ubezpieczyciela, wynajmując pojazd w innej firmie po stawce znacznie wyższej od tej proponowanej przez ubezpieczyciela, która nie mieści się w granicach stawek rynkowych. Nadto podniósł zarzut nieważności umowy cesji z dnia 28 sierpnia 2019 roku, wskazując, że w dacie przelewu wierzytelności uszkodzona nie poniosła jakiegokolwiek szkody, bowiem nie dokonała zapłaty kwoty wynikającej z wystawionej przez powódki faktury VAT Nr (...).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 sierpnia 2018 roku o godzinie 16:00 miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do I. C.. Odpowiedzialność w zakresie odpowiedzialności cywilnej za powstałą szkodę przyjęło (...) S.A. V. (...) siedzibą w W..

(bezsporne, a nadto dowód: akta szkody płyta CD – k. 48, zeznania świadka I. C. – k. 103-106)

I. C. zamieszkiwała w Wielkiej Brytanii. W sierpniu 2019 roku przebywała na wakacjach w Polsce wraz z partnerem oraz dziećmi. Po zdarzeniu z dnia

12 sierpnia 2019 roku uszkodzona przejechała uszkodzonym pojazdem marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z miejsca wypadku (miejscowość W.)

do miejscowości S., gdzie przebywała w trakcie pobytu w Polsce. W dniu 13 sierpnia 2019 roku I. C. dokonała zgłoszenia szkody w (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.. Tego też dnia uszkodzona udała się uszkodzonym w wyniku zdarzenia z dnia 12 sierpnia 2019 roku pojazdem do O., gdzie w serwisie samochodowym pozostawiła samochód celem dokonania jego niezwłocznej naprawy. Zaplanowany przez I. C. urlop w Polsce wiązał się z koniecznością korzystania z samochodu, dlatego też uszkodzona w dniu

13 sierpnia 2019 roku zawarła z J. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) .com z siedzibą we W. umowę najmu pojazdu zastępczego

na czas określony od dnia 13 sierpnia 2019 roku do dnia 28 sierpnia 2021 roku (16 dni). Przedmiot najmu stanowił pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: umowa najmu pojazdu – k. 14-14v, oświadczenie I. C. – k. 13, zeznania świadka I. C. – k. 103-106)

Tego samego dnia I. C. udzieliła firmie (...) .com z siedzibą

we W. upoważnienia do rozliczenia szkody komunikacyjnej z dnia 13 sierpnia

2019 roku w (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. w zakresie dotyczącym najmu pojazdu zastępczego.

(dowód: upoważnienie – k. 16)

W dniu 28 sierpnia 2019 roku I. C. zawarła z J. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) .com z siedzibą we W. umowę cesji, której przedmiot stanowiło prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego przysługujące jej w stosunku do (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 12 sierpnia 2019 roku.

(dowód: umowa cesji z dnia 28 sierpnia 2019r. – k. 23)

W dniu 11 września 2019 roku J. S. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) .com z siedzibą we W. wystawiła fakturę nr (...), obciążając I. C. obowiązkiem zapłaty kwoty 4.378,80 złotych, w skład której wchodziła kwota 3.936 złotych brutto tytułem najmu samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym za okres od dnia 13 sierpnia 2019 roku do dnia 28 sierpnia 2019 roku (16 dni), kwota 221,40 złotych brutto z tytułu podstawienia pojazdu zastępczego oraz kwota 221,40 złotych brutto z tytułu odbioru pojazdu zastępczego od klienta.

(dowód: faktura Nr (...) – k. 15)

Pismem z dnia 11 września 2019 roku J. S. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) .com z siedzibą we W. wezwała (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. do uregulowania należności wynikającej z faktury VAT Nr (...) w kwocie 4.830,21 złotych brutto.

(dowód: wezwanie – k. 18)

Decyzją z dnia 16 października 2019 roku C. Towarzystwo (...) S.A. (...) z siedzibą w W. wypłaciło na rzecz spółki (...) kwotę 1.252,04 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu wskazano, że na podstawie przedłożonych dokumentów w całości zaakceptowany został okres najmu pojazdu (16 dni), zaś dobowa stawka za wynajem pojazdu została zweryfikowana do kwoty 70 złotych netto, bowiem taką stawkę ubezpieczyciel proponował w swojej ofercie organizacji najmu pojazdu. Jednocześnie ubezpieczyciel odmówił zwrotu kosztów z tytułu podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego, wskazując brak wykazania, by wydatek ten pozostawał w związku przyczynowym ze szkodą.

(dowód: decyzja – k. 20-21, wydruk przelewu – k. 22, akta szkody płyta CD – k. 48)

Szacunkowy zakres rynkowych stawek najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego na rynku lokalnym wynosi od 77,24 złotych netto (95 złotych brutto) do 155 złotych netto (190,65 złotych brutto), a tym samym stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda (200 złotych netto) nie mieści się w granicach stawek stosowanych na rynku lokalnym. Średnia stawka najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego na rynku lokalnym wynosiła 116,12 złotych netto (142,83 złotych brutto). Co do zasady firmy oferujące na rynku lokalnym usługi wynajęcia pojazdu zastępczego w stawce najmu pojazdu zastępczego uwzględniają koszt podstawienia i odbioru pojazdu.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa motoryzacyjnego M. P. – k. 127-136)

Sąd zważył, co następuje:

Zgłoszone powództwo było zasadne jedynie w części i w tym zakresie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że pozwany uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia komunikacyjnego z dnia 12 sierpnia 2019 roku, stąd też nie wymagają szczegółowego odniesienia kwestie związane z podstawami tej odpowiedzialności. Okoliczność bezsporną w realiach niniejszej sprawy stanowi bowiem fakt częściowej wypłaty przez pozwanego odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.252,04 złotych.

Spór stron skupiał się na granicach odpowiedzialności pozwanego, sprowadzając się do odmiennej oceny zasadności wysokości dobowej stawki tego najmu i uzupełnienia dotychczas przyznanego odszkodowania. Powódka domagała się zapłaty różnicy pomiędzy kwotą wynikającą z wystawionej z tytułu najmu

pojazdu zastępczego faktury, a dotychczas wypłaconym odszkodowaniem, a także zwrotu opłaty od wniosku o zawezwanie do próby ugodowej w kwocie 40 złotych oraz uiszczonej w związku z tym wnioskiem opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Pozwany stał zaś na stanowisku, że poszkodowana wynajęła pojazd według stawki znacznie zawyżonej, działając jednocześnie wbrew zasadzie minimalizacji szkody, a to wobec nieskorzystania z bezkosztowej oferty najmu pojazdu zastępczego ubezpieczyciela. Pod wątpliwość poddawał również legitymację czynną powódki w sprawie wskazując, że w dacie przelewu wierzytelności poszkodowana nie poniosła jakiegokolwiek szkody, bowiem nie dokonała zapłaty kwoty wynikającej z wystawionej faktury VAT Nr (...).

Legitymacja czynna, jak i bierna, jest opartym na prawie materialnym uprawnieniem do występowania w charakterze strony w konkretnej sprawie sądowej. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy badaną przez Sąd w chwili orzekania. Strona powodowa swoją legitymację czynną w sprawie wywodziła z umowy cesji z dnia 28 sierpnia 2019 roku.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, iż poszkodowana nie dokonała zapłaty kwoty wynikającej z przywoływanej faktury VAT Nr (...) przywołać należy utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego, które wskazuje, że wydatki w postaci kosztów najmu muszą być przez poszkodowanego zapłacone, jednak nie istnieje wymaganie wyłącznie realnego, rzeczywistego spełnienia świadczenia przez dokonanie zapłaty wynajmującemu.

To do poszkodowanego należy bowiem decyzja, czy spełni świadczenie w sposób typowy przez dokonanie zapłaty, czy w inny sposób np. przenosząc na wierzyciela swoją wierzytelność wobec sprawcy o zapłatę zobowiązania. Za takim poglądem przemawia równorzędność różnych sposobów wykonania zobowiązania znana przez polskie prawo obligacyjne. Jeżeli obie strony umowy najmu godzą się na inny sposób wykonania zobowiązania w miejsce realnej zapłaty, to nie może być to traktowane jako gorszy sposób wykonania zobowiązania. Dokonanie zatem przez poszkodowanego cesji wierzytelności przysługującej mu wobec sprawcy szkody nie wywołuje odmiennego skutku od zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego i z woli stron staje się taką zapłatą (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2020 roku sygn. akt III CZP 63/19, publ. OSNC 2020/11/96, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2008 roku sygn. akt III CZP 62/08, publ. OSNC 2009/7-8/106, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku sygn. akt III CZP 20/17, publ. OSNC 2018/6/56, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku sygn. akt III CZP 5/11, publ. OSNC 2012/3/28). Z umowy wierzytelności wynika również, między jakimi podmiotami doszło do jej zawarcia, jak również co było przedmiotem umowy. Przedłożona umowa konkretyzuje nabytą wierzytelność w sposób nie budzący wątpliwości. W świetle powyższego przyjąć należy, że strona powodowa – stosownie do treści art. 6 kc – wykazała, że w realiach sprawy doszło do skutecznego i ważnego w rozumieniu przepisów prawa cywilnego przelewu wierzytelności obejmującej prawo dochodzenia zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w stosunku do (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 12 sierpnia 2019 roku.

W dalszym ciągu dyskusyjna pozostawała kwestia granicy odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela.

Granice odpowiedzialności za skutki zdarzenia wywołującego szkodę wyznacza art. 361 kc, który w § 1 stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2).

Poddając analizie tę kwestię wskazać należy, że za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 8 września

2004 roku sygn. akt IV CK 672/03, publ. LEX nr 146324). Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury możliwość domagania się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przez osoby nie prowadzące działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego, tj. wszystkie wydatki pozostające

w związku przyczynowym ze szkodą w granicach obowiązku wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów określonych w art. 354 § 2 kc, art. 362 § 2 kc oraz art. 826 § 1 kc. Jednocześnie na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku sygn. akt III CZP 5/11, publ. OSNC 2018/6/56). Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o konieczności zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka transportu w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia. Termin "wydatków koniecznych" oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku sygn. akt III CZP 5/11, publ. OSNC 2012/3/28).

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, jakoby poszkodowana nie spełniła ciężącego na niej obowiązku minimalizacji szkody, w pierwszej kolejności wskazać należy, że żaden przepis prawa nie nakłada na poszkodowanego obowiązku zawarcia umowy najmu pojazdu za pośrednictwem ubezpieczyciela likwidującego szkodę. W uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 roku sygn. akt III CZP 20/17 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, które przekraczają koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu również są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wówczas, gdy ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Poszkodowany zachowuje przy tym prawo wyboru podmiotu, z którym zawrze umowę najmu pojazdu zastępczego, a czynsz zastrzeżony przez wynajmującego jest ekonomicznie uzasadnionym wydatkiem poszkodowanego, podlegającym pokryciu w ramach ubezpieczenia OC, jeżeli nie wykracza poza stawki występujące na rynku lokalnym (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku sygn. akt III CZP 20/17, publ. OSNC 2018/6/56). Przy tym okoliczność ta nie ma nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 roku sygn. akt I CKN 1466/99, publ. OSNC 2003/5/64).

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało – wbrew twierdzeniom strony pozwanej – że poszkodowana nie została poinformowana przez ubezpieczyciela o ofercie najmu pojazdu zastępczego i jej ewentualnych warunkach

w sposób, który umożliwiłby jej realne zapoznanie się z ofertą. Pozwany celem udowodnienia przedmiotowej okoliczności przedłożył bowiem jedynie pismo z dnia 13 sierpnia 2019 roku stanowiące potwierdzenie przyjęcia szkody oraz załączoną do niego ofertę najmu pojazdu zastępczego znajdujące się w aktach szkody (k. 48 akt sprawy). Niewątpliwie pismo takie zostało sporządzone, jednak ubezpieczyciel nie wykazał okoliczności jego nadania i skutecznego doręczenia go poszkodowanej. Zauważyć przy tym należy, że brak jest w sprawie dowodów na okoliczność tego, by ubezpieczyciel po zgłoszeniu przez poszkodowaną szkody podjął z nią kontakt za pośrednictwem innych środków przekazu.

Z wydruku zgłoszenia szkody wynika zaś, że poszkodowana podała zarówno swój numer telefonu, jak i e-mail, jednak ubezpieczyciel ograniczył się jedynie do sporządzenia pisma

z dnia 13 sierpnia 2019 roku. Zauważyć przy tym należy, że zgromadzone w sprawie dowody wykazały, że poszkodowana przebywała w Polsce jedynie tymczasowo na wakacjach, wobec czego potrzebowała pojazdu zastępczego niezwłocznie po zdarzeniu z dnia 12 sierpnia 2019 roku, by móc realizować swoje plany wakacyjne oraz czynności życia codziennego.

W ocenie Sądu przypisanie poszkodowanemu naruszenia obowiązku minimalizacji szkody i współpracy z ubezpieczycielem jest możliwe jedynie wówczas, gdy strona wykaże,

że poszkodowany świadomie lub przez niedbalstwo nie skorzystał z realnej oferty ubezpieczyciela i zdecydował się na skorzystanie z usług podmiotu w stawkach znacznie droższych.

Powyższe względy w ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą nie pozwalają uznać, by ubezpieczyciel przedstawił poszkodowanej realną ofertę najmu pojazdu zastępczego, a tym samym by poszkodowana przyczyniła się do zwiększenia rozmiaru szkody, naruszając obowiązek minimalizacji szkody.

Uwzględniając powyższe, w tym zasadnicze rozbieżności stron co do zastosowanej przez powódkę stawki najmu zastępczego oraz zaprezentowany wyżej pogląd orzecznicy, że czynsz zastrzeżony przez wynajmującego jest ekonomicznie uzasadnionym wydatkiem poszkodowanego, podlegającym pokryciu w ramach ubezpieczenia OC, jeżeli nie wykracza poza stawki występujące na rynku lokalnym, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa motoryzacyjnego celem ustalenia, czy stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powódkę mieści się w ramach stawek stosowanych na rynku lokalnym.

Powołany w sprawie biegły sądowy M. P. wskazał, że szacunkowy zakres rynkowych stawek najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego na rynku lokalnym wynosi od 77,24 złotych netto (95 złotych brutto) do 155 złotych netto (190,65 złotych brutto), a tym samym stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda (200 złotych netto) nie mieści się w granicach stawek stosowanych na rynku lokalnym. Skonstatował przy tym, że średnia stawka najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego na rynku lokalnym wynosiła 116,12 złotych netto (142,83 złotych brutto).

Strony nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń co do przedmiotowej opinii. W ocenie Sądu opinia biegłego M. P. była przygotowana w sposób profesjonalny i nie budziła żadnych wątpliwości zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym. Zawarte w opinii tezy wyrażone zostały w sposób jasny i zrozumiały, a wnioski w sposób logiczny wyciągnięte z poczynionych ustaleń.

Uwzględniając zatem poczynione w sprawie ustalenia w zakresie braku przedstawienia przez pozwanego poszkodowanej realnej oferty najmu pojazdu zastępczego, a także wnioski opinii biegłego sądowego, który stwierdził, iż dobową stawką najmu pojazdu zastosowaną przez powódkę nie mieści się w granicach stawek stosowanych na rynku lokalnym, jak i zaprezentowany wyżej pogląd orzecznicy, iż czynsz zastrzeżony przez wynajmującego jest ekonomicznie uzasadnionym wydatkiem poszkodowanego, podlegającym pokryciu w ramach ubezpieczenia OC, jeżeli nie wykracza poza stawki występujące na rynku lokalnym, Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznał, iż ubezpieczyciel obowiązany był wypłacić odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego za okres przewidziany umową najmu, lecz w stawce uśrednionej dla najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego na rynku lokalnym. Stawka ta – zgodnie z wnioskami biegłego – wynosiła 142,83 złotych brutto, a więc łącznie w okresie objętym umową najmu 2.285,28 złotych brutto (16 dni x 142,83 zł). Biorąc zatem pod uwagę dotychczas wypłaconą na rzecz poszkodowanego kwotę odszkodowania (1.252,04 złotych) pozostała część odszkodowania winna wynosić złotych 1.033,24 złotych (2.285,28 zł - 1.252,04 zł).

Strona powodowa dochodziła także zwrotu kosztów podstawienia oraz odbioru pojazdu zastępczego. Żądanie takie w ocenie Sądu nie zasługiwało na uwzględnienie. Biegły w swojej opinii dokonał analizy ofert firm oferujących wynajem pojazdu zastępczego prosperujących na rynku lokalnym, z których wynika, iż co do zasady koszt podstawienia i odbioru pojazdu uwzględniany był przez firmy lokalne w stawce najmu pojazdu zastępczego. J. zauważyć należy, że z zeznań świadka I. C. wynika, iż poszkodowana przejechała uszkodzonym w wyniku zdarzenia z dnia 12 sierpnia 2019 roku pojazdem z miejsca wypadku (miejscowość W.) do miejscowości S., a następnie do O., gdzie w serwisie pozostawiła samochód celem dokonania jego naprawy.

Z dokumentacji przedłożonej przez powódkę wynika zaś, że miejscem podstawienia i odbioru pojazdu było miasto O., Przy tym brak było jakiegokolwiek informacji o tym, z jakiego ewentualnie miejsca został podstawiony pojazd zastępczy, co też pozwoliłoby na weryfikację, czy ustalona cena podstawienia i odbioru pojazdu (choć ustalona ryczałtowo) nie była – chociażby w świetle zasad doświadczenia życiowego – zbyt wygórowana. Powyższa okoliczność budzi wątpliwości tym bardziej, że siedzibą firmy (...) .com jest miasto W., a powódka nie przedstawiła żadnych dokumentów na okoliczność umiejscowienia filii/oddziału przedmiotowej firmy na terytorium (...) - (...). Nie przedłożyła również dowodu na okoliczność zaznajomienia się przez poszkodowaną z jakimkolwiek dodatkowym cennikiem firmy, czy regulaminem, który przewidywałby prawo obciążenia poszkodowanej opłatą za podstawienie i odbiór pojazdu oraz zaakceptowania jego treści. Podpisana przez poszkodowaną umowa i inne dokumenty dotyczące tej umowy nie zawierały zaś zapisów dotyczących obciążenia poszkodowanej tymi kosztami. Podkreślić przy tym należy, że jakkolwiek nie można wykluczyć zasadności dochodzenia od ubezpieczyciela kosztów związanych z podstawieniem i odbiorem pojazdu zastępczego, o tyle w każdym przypadku powód, który dochodzi z tego tytułu skutków prawnych, powinien wykazać ich zasadność. Nie można bowiem w każdej sytuacji automatycznie przyjmować, że każde koszty związane z przetransportowaniem zastępczego pojazdu są uzasadnione. Uwzględniając zatem powyższe Sąd uznał, że strona powodowa nie sprostала przedmiotowemu obowiązkowi.

Roszczenie powódki w zakresie zwrotu opłaty sądowej od wniosku o zawezwanie do próby ugodowej oraz uiszczonej w związku z tym wnioskiem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa również nie zasługiwał na uwzględnienie. Strona powodowa nie wykazała bowiem skutecznego złożenia przedmiotowego wniosku, co dopiero mogłoby przesądzić o zasadności poniesienia w/w kosztów. Nie wskazała np. sygnatury sprawy, jak i nie przedłożyła wydruku (odpisu) protokołu z posiedzenia Sądu, który miał dotyczyć tego postępowania pojednawczego.

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 kc w zw. z art. 361 § 1 i 2 kc oraz w zw. z art. 509 kc – orzeczono jak w punkcie I wyroku, w pozostałym zakresie powództwo oddalając jako wygórowane (pkt II wyroku).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc – w ślad za żądaniem pozwu – przyjmując jako datę początkową ich naliczania dzień wniesienia pozwu.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III wyroku w oparciu o regułę z art. 100 zdanie pierwsze kpc. W realiach niniejszej sprawy powództwo zostało uwzględnione jedynie częściowo, strony w zbliżonym stopniu wygrały i przegrały proces, a poniesione przez nie koszty nie pozostawały w istotnej dysproporcji.

/-/ sędzia Krzysztof Połomski